

Hvala Allahu Uzvišenom, Gospodaru svih svjetova, Milostivom, Samilosnom. Salavat i selam Allahovom miljeniku, Muhammedu, njegovoj časnoj porodici, vjernim ashabima i svim vjericima do Sudnjeg dana.

Jedno od mnoštva inspirativnih kur'anskih kazivanja o Musau, a.s., je i ono iz sure *el-Qasas* koje govori o njegovome putovanju u Medjen. Po dolasku u Medjen, Musa je kod jednog bunara zatekao kćerke Šu'ajba, a.s., koje iz stida ne htjedoše napojiti stoku na bunaru dok sa njega ne odu pastiri koji su tu boravili. Musa im je tada pritekao upomoć i napojio im stoku. Kada je za to čuo Šu'ajb, a.s., pozvao ga je k sebi želeći ga nagraditi za ono što je učinio.

Kur'an Časni nam također spominje i savjet jedne od kćeri njenome ocu da unajmi Musaa, što je argumentovala njegovom snagom (*quvvet*) i pouzdanošću (*emanet*).

قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ ۖ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ

"O oče moj" – reče jedna od njih – "uzmi ga u najam, najbolje je da unajmiš snažna i pouzdana."

Komentatori Kur'ana spominju da su njene riječi zasmetale Šu'ajbu, a.s., pa je ljutito upitao: „A šta ti znaš o njegovoj snazi i pouzdanosti?“ Odgovorila je da je Musa, a.s., preko bunara prenio veliki kamen što mogu samo snažni ljudi, i da je u tome vidjela njegovu snagu. Također je kazala da je prilikom njihovoga susreta Musa stidljivo oborio pogled. Čak joj je, dok su razgovarali, kazao da prođe iza njega kako ne bi osjetio ni miris njene odjeće, strahujući da bi mogao i pomisliti na ono što mu je zabranjeno. U tome je njegova pouzdanost.

Abdulkerim Bekkar, sirijaski mislilac koji se bavi sociološkim aspektom tefsira, kaže da je Šu'ajbova kći u dvije riječi, *kuvvet* i *emanet*, sažela većinu osobina kompletne ličnosti.

Emanet je ovdje samo simbol svega što podrazumijeva vjera u Allaha Uzvišenog: iskrenosti, zahvalnosti, povjerljivosti, istinoljubivosti, strpljivosti, izvršavanja naređenog i čuvanja zabranjenog itd. Allah Uzvišeni govoreći o *emanetu* kojeg je preuzeo čovjek kaže:

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ ۚ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

Mi smo nebesima, Zemlji i planinama ponudili emanet, pa su se ustegli i pobjali da ga ponesu, ali ga je preuzeo čovjek – a on je, zaista, prema sebi nepravedan i lahkomišlen.

Pod *emanetom* se ovdje misli, kažu neki komentatori Kur'ana, na šerijatom propisane obaveze. Tako je i Šu'ajbova kći Musaa opisala kao povjerljivog i pouzdanog, zbog njegova *imana* – njegove vjere.

S druge strane, *kuvvet* je simbol fizičkih, intelektualnih, materijalnih i svih drugih kvaliteta jedne osobe.

Rijetki su ljudi, kaže Bekkar, koji su i povjerljivi i sposobni. S druge strane, često se desi da je neko povjerljiv i iskren, ali nedovoljno kvalitetan u stručnom smislu da mu povjerimo određeni posao.

Prenosi se da je Omer, r.a., rekao: „Pojadao sam se Allahu na snagu i ustrajnost razvratnika i nemoć i nesposobnost vjernika.“

Generalno posmatrajući, u islamskome učenju, da bi određeno djelo bilo primljeno kod Allaha, treba biti iskreno i ispravno.

Međutim, često je jedno važnije i preče od drugog. Ako govorimo o ahiretskoj nagradi – ona više zavisi od iskrenosti.

Primjerice, *mudžtehid* koji iscrpi sve svoje mogućnosti i uloži maksimalan trud u rješavanju određenog pitanja ima nagradu, makar njegov *idžtihad* i ne bio tačan. S druge strane, nema nagrade za djelo koje nije učinjeno u ime Allaha ma kakvo ono bilo.

Uspjeh i ostvarivanje dunjalučkih ciljeva, opet, više zavise od stručnosti osobe koja ih izvršava nego od njene iskrenosti.

Ibn Haldun navodi da bi dunjalučke poslove uvijek prije povjerio kvalifikovanim i sposobnim a nepovjerljivim osobama, nego nesposobnim a povjerljivim. Postoji mehanizmi da se prvi spriječe da, naprimjer, krađu, ali šta uraditi sa onima koji ništa ne doprinose?

Poslanik, s.a.v.s., vojne poslove povjerava najstručnijim i najspособnijim ljudima oko sebe iako je bilo bogobojaznijih i iskrenijih ashaba, jer je za te poslove odvažnost i sposobnost

strateškog planiranja rata od ključne važnosti. Također se bilježi da su neki ashabi, poznati po svojoj bogobožnosti i skromnosti, tražili da vode određene poslove, ali ih je Poslanik, s.a.v.s., odbio jer su bili nedovoljno stručni i sposobni da ih obavljaju.

Obje ove komponente su od esencijalne važnosti za muslimansko društvo i zajednicu, stoga se moramo truditi odgajati sposobne, stručne osobe koje će biti i odgojene i iskrene u svome radu.

Stvarnost u kojoj živimo, problemi i tragedije koje se dešavaju u našem društvu, opominju nas da obrazovanje bez odgoja nije rješenje. S druge strane, haotično stanje muslimanskoga ummeta opominje nas da bez sposobnih i kvalifikovanih pojedinaca koji će preuzeti teret rješavanja dunjalučkih problema ummeta, muslimani ne mogu naprijed.

Nedostatak sposobnih i povjerljivih ljudi ne može se nadoknaditi nikakvim materijalnim resursima. Neke od najbogatijih zemalja u svijetu su čisto muslimanske, ali to ne donosi rješenje ključnih problema muslimanskoga ummeta.

Prenosi se da je hazreti Omer došao među skupinu ashaba koji su razgovarali o bogatstvu koje bi udjelili na Allahovu putu kada bi ga posjedovali. Tako su neki zamišljali pune kuće zlata, drugi pune kuće srebra, koje bi potrošili pomažući islamsku državu i ummet. Pokušavali su iskazati svu snagu vjere i predanosti Allahu koja je bujala u njihovim srcima. Zatim im se obratio hazreti Omer i mudro ustvrdio: „Ja bih volio imati punu kuću sposobnih i povjerljivih ljudi, kakav je Seid ibn 'Amir el-Džemhi, da mi pomažu u vođenju islamske države.“

Molimo Allaha da očisti naše namjere i da nam snage i moći da doprinosimo našoj zajednici i društvu.

Hatib: hfz. Abdul-Aziz Drkić

Fakultet islamskih nauka, 26. rebi'ul-ahir 1437. /05. februar 2016. godine